

Een nagelaten bekentenis

*Het bekende verhaal van Marcellus Emants,
naverteld door Helene Bakker*

Moelijke woorden zijn onderstreept.
Ze worden uitgelegd in de woordenlijst
op pagina 118.

DIT BOEK HEEFT HET KEURMERK MAKKELIJK LEZEN

Inhoud

- Over dit boek | 7
- De hoofdpersonen | 9
- Dood en al begraven | 11
- Liegen | 13
- Liefde | 15
- Haat | 17
- Mina | 18
- Liefde kopen | 22
- Kil | 28
- Rijk | 30
- Een Zweeds meisje | 32
- Gevoel | 35
- Van Dregten | 39
- Anna | 42
- Verloofd | 45
- Visite | 47
- Twijfel | 50
- Getrouwd | 53
- Plicht | 55
- Een dochter | 58
- De Kantere | 60
- Elkaar troosten | 63
- Geen pianospel | 65
- De deur op slot | 67
- Net als vroeger | 70
- Blonde Carmen | 72
- Een uitnodiging | 75
- Geld | 77
- Het etentje | 78
- Scheiden | 81
- Ze blijft | 83
- Afluisteren | 86
- Boodschappenbriefje | 91
- 50 gulden meer | 94
- Razend | 98
- Ik doe het! | 100
- De ontdekking | 104
- De dokter | 106
- De familie | 110
- Angst | 112
- Vrij of niet vrij | 115
- Woordenlijst | 118

Over dit boek

Waarom vermoordt een man zijn eigen vrouw?
Hij moet wel gestoord zijn, denk je misschien.
Of een vrouw hebben die hem gek maakt.
Waarom Willem Termeer het gedaan heeft, lees je
in dit boek.

Willem groeit eind negentiende eeuw op, zonder
liefde van zijn ouders.
Hij weet daardoor zelf ook niet goed wat liefde is.
Op school heeft hij geen vrienden.
En aan een vriendin durft hij al helemaal niet te
beginnen.
Hij trouwt later wel. Maar veel geluk beleeft hij niet
aan zijn huwelijk.

Marcellus Emants schreef *Een nagelaten bekentenis*
in 1894.

Het is een van de bekendste boeken uit de
Nederlandse literatuur.
Emants heeft het boek geschreven in de ik-vorm.
Zijn eigen leven lijkt een beetje op dat van de
hoofdpersoon uit het boek.
Ook Emants had een ongelukkige jeugd en weinig
vrienden.

De taal in het boek heb ik eenvoudiger gemaakt.
Ik heb de tekst verdeeld in hoofdstukken.
Hier en daar staan wat regels *schuin*. In deze stukjes
lees je de gedachten van de hoofdpersoon.

Helene Bakker

De hoofdpersonen

Willem Termeer	De hoofdpersoon die zijn verhaal in de ik-vorm vertelt
Anna	De vrouw van Willem
Suze	De zus van Anna
Van Swamelen	De man van Suze; zwager van Anna en Willem
Meneer en mevrouw Bloemendaal	De ouders van Anna
De Kantere	Buurman en ex-dominee
Sofie	Dochter van De Kantere
Carolien	Minnares van Willem

Dood en al begraven

Willem Termeer staart naar zichzelf in de spiegel.
Hij ziet een klein, bleek mannetje met een doffe blik
in zijn ogen.

Het verbaast hem nog steeds dat hij het kon ...
Dat hij in staat was zijn vrouw te vermoorden.
Hij zou nu blij moeten zijn. Blij omdat hij eindelijk
verlost is van haar.

Willem is 35 jaar. Hij is nu een vrij man en zou
kunnen genieten.

Maar hij durft niet. Hij is bang voor andere
vrouwen.

Bang dat hij zichzelf zal verraden.

In huis herinnert alles nog aan haar.

Maar hij heeft er geen gevoel bij.

Zonder verdriet of spijt loopt hij rond in het stille
huis.

Hij is alleen maar bang. Bang voor elk geluid.

Want achter elke deur, in elke kast kan iemand
zitten die hem afluistert.

Iemand die hoort dat hij 's nachts in zijn dromen
schreeuwt: 'Ik heb haar vermoord!'

Vindt hij zijn daad vreselijk?

Nee, zo erg vindt hij het niet. Hij kon niet anders.

Hij heeft zijn daad alleen nooit aan iemand bekend.

Hij kijkt zichzelf in de spiegel aan.
De mensen moeten weten hoe het gekomen is,
denkt hij.
Daarom schrijf ik mijn geschiedenis op.
En ik begin bij de eerste dag dat ik me anders voelde
dan andere mensen.

Liegen

Toen ik zes jaar was, ging ik voor het eerst naar school.

Ik liep een klas in met allemaal grinnikende kinderen.

Ik moest voor de klas komen staan en de onderwijzer prikte met een lange stok in mijn borst. 'Dit is Willem Termeer. Hij is nieuw', zei hij met een bromstem.

Ik voelde dat alle ogen me vijandig aankeken.

Ik was meteen eenzaam, in een hok vol vijanden.

Ik heb dat nog steeds.

Telkens als ik een ruimte met veel mensen inga, voel ik die vijandigheid.

Diezelfde dag probeerden een paar jongens mij uit. Ze pestten me net zolang tot ik driftig werd en één van hen een stomp gaf.

'Die krijg je terug!', schreeuwde de jongen.

Ik besepte dat hij wilde vechten, maar daar had ik geen zin in.

Ik rende weg, de straat op. Daar zag ik een agent lopen. Ik rende naar hem toe en ging naast hem lopen. De gillende troep jongens kwam in de verte achter ons aan.

Vanaf die middag wist ik dat ik een lafaard was.

Misschien was het anders gelopen, als ik die agent niet had gezien. Als ik wel had moeten vechten. Als ik dan meteen weer raak had gestompt, dan was ik misschien moedig geworden.

*Ik deed net alsof ik moedig was.
Ik begon te liegen om mezelf te verbergen.*

*Ik doe het nog steeds.
Ik lieg gemakkelijker dan dat ik de waarheid zeg.
Soms ben ik zelf verbaasd over wat ik allemaal verzin.
Waarom vertel ik dat ik naar Amsterdam ben geweest, terwijl ik in Scheveningen was?
Waarom zeg ik dat ik kan schaatsen, terwijl dat niet zo is?*